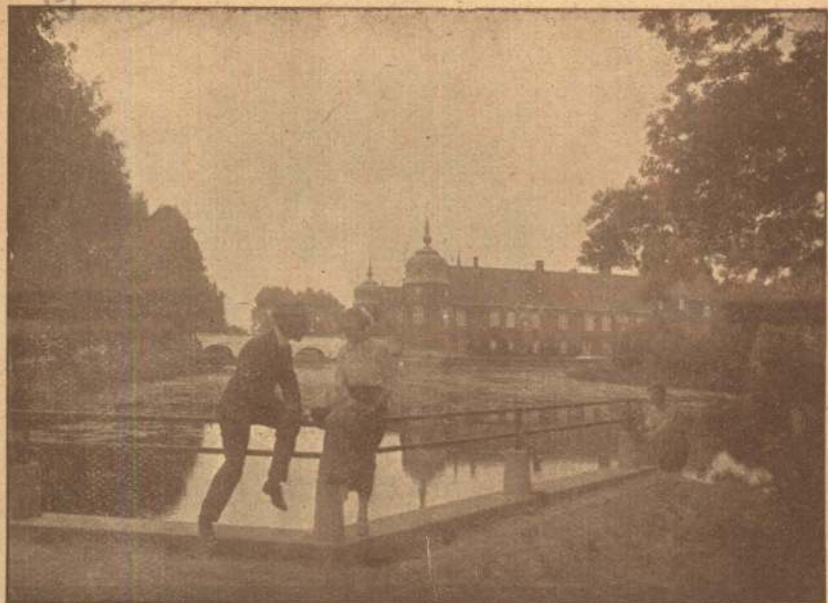

„Med mig i Aften i den lille Pavillon“.

DANSK KINOGRAPH-FILM

„ZIRLI“

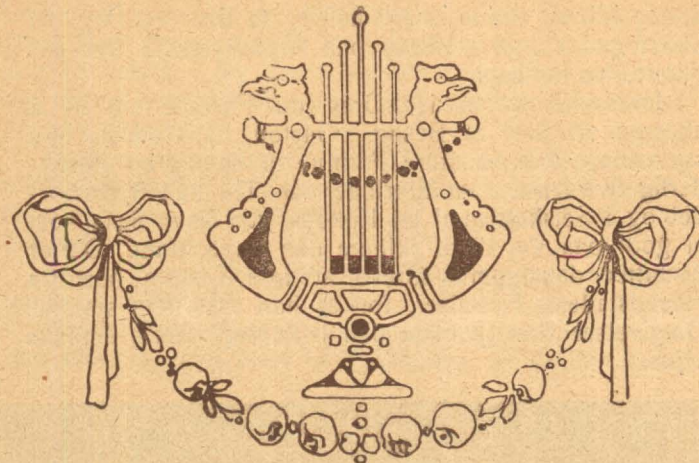
KINO-DRAMA I 3 AKTER

DENNE SMUKKE FILM

DER ER OPTAGET VED ET KENDT DANSK SLOT, INDEHOLDER
SAA MANGE SKØNNE SCENER OG EN SAA FÆNGLENDE HAND-
LING, AT DEN BETAGER ENHVER

**OPTAGET AF FILM-FABRIKEN „KINOGRAPHEN“
KØBENHAVN**

FILMEN UDLEJES MED ENERET: I DANMARK: A/S KINOGRAPHEN, KØBENHAVN
I NORGE: KINOGRAPHENS BUREAU, BERGEN

Dansk Kinograf Film I

„ZIRLI“.

Kino-Drama i 3 Akter.

Optaget af Filmfabriken »Kinografen«, København.]

HOVEDPERSONERNE:

Grev du Furnille	Hr. Viggo Wiehe.
Gaston, hans Søn	Hr. Birger v. Cotta Schønberg.
Sasa, Kókotte	Fru Karen Lund.
Hans Just, Skovfoged hos Greven	Hr. Gunnar Hølsengreen.
Zirli, hans Datter	Frk. Agnes Nørlund.
Mirco, Krybskytte	Hr. Peter Malberg.

Zirli, „Skovfogedens Datter“, som hun kaldes, er Egnens smukkeste Pige. Karlene flokkes om hende, men Zirli afviser dem alle. En af Zirlis ivrigste Tilbedere er Mirco, men Skovfogeden bebrejder Zirli, at hun giver sig i Snak med ham. „Han er Krybskytte! Og jeg taaler ikke en Krybskytte!“ Zirli elsker ikke Mirco, men dog har hun lidt til overs for ham, og Mircos brændende Kærlighed til den smukke Skovfoged-

datter bliver endnu mere heftig, da Zirli en Dag, da Skovfogeden griber Mirco paa Krybskytteri i Grevens Skove, frelser ham.

Imidlertid forbereder Grev du Furnille sig til at aflægge sit Slot et Besøg. Gaston, hans eneste Søn og Arving til hans store Formue er nemlig en uforbederlig Sviregast, som tilbringer sin Tid ved Spillebordet og i Selskab med en Kokotte ved Navn Sasa, som er godt paa Vej til at ruinere den unge Mand. Derfor beslutter den gamle Greve at føre Gaston bort fra Hovedstadens Fristelser, for at han i Slottets smukke Omgivelser skal glemme den letfærdige Sasas smukke Øjne.

Kokotten Sasa lokker den unge Greve.

Den gamle Greve glæder sig. Det lader næsten til, at hans Plan skal lykkes. Det frie Liv i Furnilles Skove tiltaler Gaston, som med Bøssen over Nakken fra Morgen til Aften stryger omkring der. Et herligt Liv. Sasas forførende Skikkelse glider mere og mere ud i Taagen for Gaston.

En Dag, medens Gaston gaar sin sædvanlige Tur, træffer han ud for Skovfogedens Bolig den smukke Zirli. Han bliver straks betaget af dette smukke Naturrens Barn, og Zirli synes ogsaa godt om ham. Uden Modstand lader hun ham lægge sin Arm om hendes Liv, og uden Modstand trykker han et Kys paa hendes

Læber. Blodet farer op i Kinderne paa Zirli. En ubetvingelig Magt drager hende mod Gaston, og da han hvisker til hende: „Jeg venter i Aften i den lille Pavillon,“ saa nikker hun blot og stirrer efter ham som i Drømme, da han gaar bort.

Gaston har netop forladt Zirli, da det pludselig rasler i Buskene, og Krybskytten Mirco staar for hende. Han har hørt alt og forsøger nu at advare Zirli mod den unge Greve.

Dog Zirli vil ikke høre paa ham, og med et spottende Smil forlader hun ham.

Det er Nat. Maanen lyser med magisk Glans over den lille Sti, som fører til Pavillonen, og Vinden suser

Jagtselskabet hos Zirli.

i Poplens Blade. Zirli begiver sig til Mødet. Hendes Hjerter banker. Det er som en indre Stemme advarer hende derimod, og dog maa hun gaa. Hendes Hjerter forlanger det. Kærlighedens stærke Gud maa adlydes, og medens Stjerneerne funkler, driver Amor sit Spil med hende.

— Saa slaar Afskedens Time. Zirli maa hjem. Hun har allerede været alt for længe borte.

Uden for Pavillonen tager hun Afsked med Gaston. Hun slynger sine Arme om hans Hals, og med bævende Stemme spørger hun: „Vil Du altid elske mig.“ Og

Gaston lover det, lover det med Haand og Mund, og lykkelig iler Zirli hjem.

«Grev du Furnilles Helbred er ikke stærkt, og en Dag holder Døden sit Indtog paa det gamle Slot, og alle er samlede om den gamle Greves Leje.

„Min Søn“, siger han og famler efter Gastons Haand, „Jeg føler, jeg skal dø, bliv et bedre Menneske, forvalt din Arv godt, og vær god mod mine trofaste Folk“.

Og Gaston lover det, medens Dødens ophøjede Ro breder sig over Grevens ædle Ansigt.

— Gaston glemmer snart det Løfte, han gav sin Fader, og Tanken om den store Formue, han er bleven Herre over, giver ham Lyst til at vende tilbage til sit

„Nej, Du maa ikke dø.“

gamle Liv sammen med Sasa og de gode Venner.

Han skriver derfor til Sasa om at komme til Slottet, og Sasa tager med Glæde mod Invitationen. Gastons gamle Kærlighed til Sasa vaagner med fornyet Kraft, og Zirli, den lille Skovfogedpige, er glemt for den raffinerede Sasa.

Zirli ser det. Hun føler sin Kærlighed knust, hun føler Skændsel over sit Barn — Gastons Barn —, som hun bærer under sit Hjerte.

Altsaa bedraget — og vanæret —. I grænseløs Fortvivelse styrter hun sig ud i Søen, den dybe Sø, som skal begrave hendes Skam for evigt.

Mirco ved, hvorledes det er fat med hende. Han kender Gastons Brøde og Zirli Fejltrin, men han elsker dog stadig Zirli med trofast Kærlighed.

Og derfor vaager han over hende, ogsaa da hun kaster sig i Søen, og han frelser hende fra Døden og bærer hende til Skovfogedens Hus.

Mirco fortæller Skovfogeden alt, og den gamle Hans gaar straks til Slottet fulgt af Mirco for at kræve Gaston til Regnskab.

Der er netop stor Fest paa Slottet, da Hans og Mirco indfinder sig. Champagnen flyder, og Salene genlyder af munter Latter.

Ude i Forværelset mødes Hans og den unge Greve,

„Slyngel! De har vanæret min Datter!“

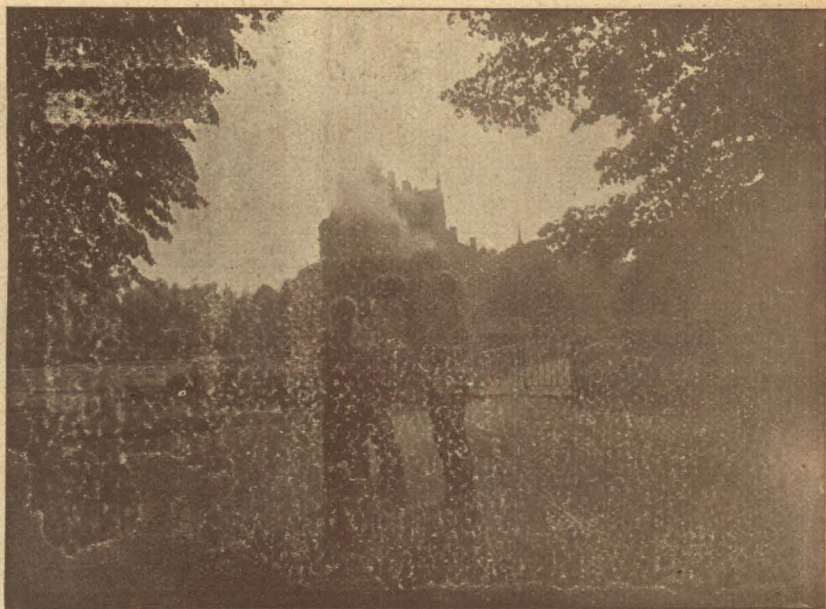
og med rasende Stemme raaber Hans: „De har bragt Skændsel over min Datter! Skændsel over mig!“

Situationen er pinlig for Gaston, og Skovfogedens truende Holdning vækker hans Uro. Han beslutter derfor at give Hans en større Pengesum, for at faa ham af Vejen. Men den gamle Skovfoged er en hæderlig Mand, Hans Ære er ikke til Fals for en Slump Penge, og fnysende af Harme slynger han Pengene i Ansigtet paa Gaston, idet han raaber: „Min eller min Datters Ære kan ikke købes for Deres lumpne Guld!“

Gaston bliver opbragt og giver sit Tjenerpersonale Ordre til at gribe ham. Da styrter Zirli ind, og med

foldede Hænder beder hun Gaston: „Hav Barmhjertighed, om ikke med mig saa med vort Barn.“ Gaston svarer hende med en haanlig Latter: „Mit Barn“, og idet han peger paa Mirco, siger han: „Han der kan jo lige saa godt være den skyldige“. Og Gaston gaar atter ind til det lystige Selskab, medens Mircos Øjne flammer af Had. Gaston skal staa ham til Regnskab for sine Ord, og han styrter efter.

Hans stærke Skikkelse vækker Rædsel i Selskabet, og Gaston og Sasa trækker sig tilbage hen imod den store Kamin. Mirco griber en tung Kandelaber og vil slynge den mod Gaston, i det samme fænger Lysene i et Gardin, og snart staar hele Stuen i Flamme. Ræd-

„Nu har Skæbnen indhentet dem.“

selslagne flygter Gaston og Sasa hen imod Kaminen. Et gennemtrængende Skrig høres, og begge styrter de ned gennem Kaminens Aabning, som udmunder i Slotskælderens gamle Torturrum, og hvor de finder Døden.

Slottet staar i Flamme. Det vil snart være en Ruinhob. Ved Broen over Slotskanalen staar samtidig Zirli læggende sin Haand i Mircos og beder ham tilgive sig. Hun forstaar nu sin store Fejltagelse, og kun han er hendes Kærlighed værdig.

Og Mirco slutter hende i sine Arme. Det er Skæbnens Villie. Nu vil han arbejde — arbejde paa hæderlig Vis for dem alle.